

Arrest

nr. 348 325 van 10 juni 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DIENI
Rue Pasteur 37
4430 ANS

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 18 april 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 maart 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 februari 2026.

Gelet op de beschikking van 3 april 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat J. DIENI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart afkomstig te zijn uit Montenegro, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 19 maart 2025 waarbij het verzoek om internationale bescherming onderzocht en behandeld wordt met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Montenegro aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu

verzoekster uit Montenegro, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verweerder stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, kan worden gewezen op volgende pertinente motieven in de bestreden beslissing:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Uit uw verklaringen afgelegd tijdens uw persoonlijk onderhoud blijkt dat u nog maar recent begonnen bent met het aanleren van de Frans-Belgische gebarentaal (LSFB), de taal waarin het persoonlijk onderhoud plaatsvond. Om op passende wijze tegemoet te komen aan uw bijzondere procedurele noden, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en kon u in uw eigen tempo het persoonlijk onderhoud afleggen in het bijzijn van twee tolken gebarentaal. Ook werden vragen herhaald of geherformuleerd wanneer bleek dat u de vraagstelling niet begreep en werd er bij afweging van uw verklaringen rekening gehouden met het feit dat u zaken moeilijk in de tijd kon situeren. Niets uit het verloop van uw persoonlijke onderhoud wijst er verder op dat u niet in staat zou zijn geweest om op adequate wijze uw asielmotieven uiteen te zetten. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.” Verzoekster laat deze concrete motieven, waarbij in haar hoofde bijzondere procedurele noden werden aangenomen, ongemoeid zodat zij er geen afbreuk aan kan doen.

3. Verzoekster verklaart dat zij onmogelijk kan terugkeren naar Montenegro waar zij niets heeft, zij er geen familie heeft en zij op zevenjarige leeftijd het land verlaten heeft. Verder benadrukt verzoekster dat zij haar kinderen stabiliteit wenst te geven, hen wenst op te voeden op eenzelfde plaats en zij haar kinderen niet naar een plaats wenst te brengen die volledig onbekend is voor hen. Daarnaast beklemtoont verzoekster dat zij allen doof zijn en zij in België de Frans-Belgische gebarentaal gebruiken.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Verweerder stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4. Vooreerst motiveert de commissaris-generaal terdege dat verzoeksters bewering dat zij niet over de Montenegrijnse nationaliteit beschikt niet geheel gevolgd kan worden en dit om verschillende redenen. Zo wordt er in de bestreden beslissing met reden gemotiveerd dat:

i) vooreerst in dit verband dient gewezen te worden op een aantal ongerijmdheden tussen verzoeksters verklaringen onderling en tussen haar verklaringen en de inhoud van het door haar bijgebrachte document, uitgereikt door het Montenegrijnse ministerie van Binnenlandse Zaken. Zo verklaarde verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 18 april 2023, toen zij expliciet gevraagd werd naar haar huidige nationaliteit, over de Montenegrijnse nationaliteit te beschikken. Tegelijkertijd legde verzoekster een attest neer uitgereikt op 8 maart 2023 van de regionale eenheid voor administratieve zaken, staatsburgerschap en buitenlanders van Podgorica, waaruit blijkt dat zij op datum van uitreiking van dit attest niet ingeschreven stond in het register van burgers van Montenegro, dat - zoals uit dit attest en de op het CGVS beschikbare informatie blijkt - overeenkomstig artikel 33 van de Montenegrijnse staatsburgerschapswet het register is waar van ambtshalve alle gegevens over Montenegrijnse staatsburgers bijgehouden wordt. Verwonderlijk is dan ook dat verzoekster op dat ogenblik - niet in lijn met de feiten in dit document - aangaf Montenegrijns staatsburger te zijn. Verzoekster daarna tijdens haar onderhoud op het CGVS gevraagd of zij ook over de nationaliteit van Montenegro beschikte, gaf zij vreemd genoeg te kennen dit niet te weten. Dat verzoeksters verklaringen nog steeds niet in lijn liggen met de inhoud van dit document

is hoogst verwonderlijk, temeer het voornoemde attest net stelt dat het op haar eigen verzoek werd uitgereikt en verwacht mag worden dat zij de inhoud van dit document kent en begrijpt. Verzoekster trouwens gevraagd naar het doel van dit document gaf zij bevreemdend genoeg te kennen hierover niet meer te kunnen vertellen dan dat het dient om uit te leggen waar zij bijvoorbeeld geboren is en dat dit document door een vriend van haar vader, op vraag van haar vader, werd aangevraagd. Dit komt hoegenaamd niet overeen met de inhoud ervan, namelijk dat het (zoals reeds werd aangegeven) werd uitgereikt op haar eigen verzoek en dient om aan te geven of verzoekster al dan niet over het staatsburgerschap van Montenegro beschikt. Van een verzoeker om internationale bescherming kan ten allen tijde verwacht worden dat deze inhoud van de door hem of haar neergelegde stavingstukken correct kan toelichten. Aangaande de inhoud van dit attest dient trouwens nog opgemerkt te worden dat verzoekster volgens de inhoud van dit attest geboren is in de gemeente Podgorica, terwijl de door haar neergelegde Franse geboorteakte van haar zoon V. M. stelt dat zij geboren is in Kotor, Montenegro. Dit doet natuurlijk ook vraagtekens rijzen. Daarnaast kan trouwens wat betreft dit document ook gewezen worden op een belangrijke vormelijke tekortkoming. Zo ontbreekt het aan een officieel logo in de hoofding van dit document, wat toch als een essentiële vormvereiste vanwege een overheidsdocument kan verwacht worden. Aan dit document kan, gelet op voorgaande, dan ook geen enkele bewijswaarde worden toegedicht;

ii) in dit verband er tevens op gewezen kan worden dat ook de ouders van verzoekster in het kader van hun tweede verzoek een attest neerlegden ter staving van de ponering dat ze staatloos zijn (welke dateerde van nadat zij een Montenegrijns paspoort bekwamen) en dat de Raad toen tevens aangaf dat hieraan geen enkele bewijswaarde kan toegekend worden gezien het duidelijk gesolliciteerde stukken betreffen en de inhoud ervan tegengesproken wordt door hun eigen verklaringen waaruit blijkt dat zij indien zij hiertoe demarches ondernemen wel degelijk Montenegrijnse documenten kunnen verkrijgen;

iii) wat betreft de door verzoekster aangehaalde nationaliteitskwesitie trouwens ook dient gewezen te worden naar de verklaringen van verzoeksters ouders afgelegd in het kader van hun tweede verzoek om internationale bescherming. Hieruit is immers mogen blijken dat zij beiden beschikten over een Montenegrijns paspoort en identiteitskaart. Voorts bleken zij wettelijk gehuwd te zijn in het land en konden zij enkele jaren geleden nog via het Montenegrijnse consulaat in Frankfurt een nieuw paspoort bekomen mits vertoon van hun identiteitskaart en hun geboorteakte. Uit wat voorafgaat is dan ook mogen blijken dat zij wel degelijk Montenegrijns staatsburger zijn en mits de nodige stappen te zetten aanspraak kunnen maken op de rechten die verbonden zijn met voorgenoemd staatsburgerschap. Uit voorgaande mag dan ook blijken dat verzoekster, als kind van twee Montenegrijnse ouders en bovendien geboren op het grondgebied van Montenegro bij wet aanspraak kan maken op voorgenoemd staatsburgerschap, mits zij hiertoe ook de nodige stappen zet. Uit de toegevoegde wet blijkt dat Montenegro het principe van 'ius sanguinis' (recht van het bloed) toepast, hetgeen wil zeggen dat er op basis van afstamming of afkomst aanspraak gemaakt kan worden op een nationaliteit. Dit vormt het belangrijkste middel om de nationaliteit te verwerven. Daarnaast is het tevens mogelijk de Montenegrijnse nationaliteit te verwerven door geboorte op het grondgebied van Montenegro ('ius soli' beginsel), waarbij ten minste één ouder de Montenegrijnse nationaliteit heeft en het kind niet de nationaliteit van een ander land heeft. Uit de verklaringen van verzoeksters broer afgelegd tijdens zijn verzoek om internationale bescherming blijkt dat hij hier goed van op de hoogte blijkt te zijn, daar de Franse autoriteiten hem hier reeds op gewezen hebben. Verzoeksters these dat zij niets te maken zou hebben met Montenegro en geen enkel idee heeft of zij nu over al dan niet over de Montenegrijnse nationaliteit beschikt, is weinig ernstig. Bovendien heeft ook verzoekster nooit zelf de Montenegrijnse autoriteiten in Montenegro of in het buitenland geconsulteerd om zich hierover te informeren en/of de geëigende procedure tot het bekomen van de nationaliteit op te starten, wat in het licht van voorgaande ten eerste mag verbazen. Indien verzoekster momenteel daadwerkelijk niet over een nationaliteit beschikt kan er van haar verwacht worden dat zij alle stappen onderneemt om de nationaliteit waar zij recht op heeft te bekomen;

iv) Uit wat voorafgaat dient dan ook besloten te worden dat verzoeksters bewering geen nationaliteit te hebben en staatloos te zijn, ook bij haar niet gevolgd kan worden. Uit de verklaringen van haar broer en haar ouders in het kader van hun verzoek om internationale bescherming, alsook de toegevoegde informatie van de Montenegrijnse autoriteiten, is duidelijk gebleken dat verzoekster mits het zetten van de nodige administratieve stappen de nationaliteit kan bekomen, zichzelf kan registreren in het bevolkingsregister en aanspraak kan maken op de voordelen die het Montenegrijns staatsburgerschap haar te bieden heeft.

In haar verzoekschrift volhardt verzoekster in haar verklaringen en verwijst ze naar algemene landeninformatie inzake de staatloosheid van terugkerende Roma in Montenegro, doch brengt ze hiermee geenszins concrete elementen bij die bovenstaande terechte bevindingen kunnen ontkrachten en de tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en het bijgebrachte document kunnen verschonen.

De Raad stipt hierbij aan dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht kan worden dat die consistente en eenduidige verklaringen aflegt over diens nationaliteit.

In navolging van bovenstaande correcte bevindingen treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar die met reden opmerkt dat verzoekster niet gevolgd kan worden in haar ponering niet over de Montenegrijnse nationaliteit te beschikken.

5. In zoverre verzoekster een vrees voor vervolging zou koesteren bij een terugkeer naar Montenegro omwille van de discriminatie ten aanzien Roma, wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden gemotiveerd: "Voorts dient gewezen te worden op de informatie beschikbaar op het CGVS (zie de COI Focus: Montenegro Algemene Situatie van 5 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_montenegro._algemene_situatie_20231205.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) die aantoonde dat heel wat Roma in Montenegro zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet worden herleid tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene precare economische toestand in Montenegro, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald,... spelen evenzeer een rol). De Montenegrijnse overheid laat zich evenwel niet in met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en haar beleid is gericht op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Montenegro het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. Er wordt gewerkt aan een vernieuwde Wet ter bescherming van gelijkheid en verbod op discriminatie. Het ontwerp van de nieuwe wet erkent ernstiger vormen van discriminatie, waaronder meervoudige discriminatie en ook intersectionele discriminatie. De Montenegrijnse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (antidiscriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma, onder meer met de (nationale) strategieën voor de sociale inclusie van Roma en Egyptenaren 2016-2020 en 2021-2025 en bijhorende nationale en lokale actieplannen. Ofschoon de concrete implementatie van dergelijke plannen beter kan, werd er dankzij deze initiatieven toch een zekere verbetering geboekt op het vlak van onderwijs (scholingsgraad), toegang tot gezondheidszorg en huisvesting en in het domein van registratie en verblijfsstatuut. Antiziganisme wordt expliciet erkend als een vorm van discriminatie. Bovendien heeft het land ook de Verklaring van Poznan (een verbintenis uit juli 2019 van de Balkanlanden i.v.m. de integratie van Roma) onderschreven. Voorts worden op nationaal en lokaal niveau ook bemiddelaars ingezet om de toegang tot onderwijs en gezondheidszorg voor Roma te vergemakkelijken en werden de voorbije jaren door de overheid allerhande projecten gefinancierd in verband met de sociale inclusie, bescherming en promotie van de rechten van Roma. Om de implementering en de efficiëntie van de nationale beleidsplannen in verband met de Roma in de westelijke Balkan en ook de principes van goed bestuur en lokale participatie hierbij te ondersteunen, hebben de Raad van Europa en de EU in 2017 samen het zogenoemde ROMACTED-steunprogramma opgezet. Op 1 juli 2018 werd ook in Montenegro het ROMACTED-programma van de Raad van Europa gelanceerd. In de daaropvolgende jaren heeft ROMACTED als drijvende kracht gefungeerd bij het opzetten van workshops met als doel het nationale actieplan lokaal beter te implementeren. In januari 2021 is een tweede fase van het ROMACTED-programma gelanceerd, andermaal met een focus op het lokale beleid. In november 2022 heeft de regering een nationaal Roma-contactpunt (NRCP) benoemd en in mei 2023 heeft ze de oprichting van een coördinatieorgaan goedgekeurd voor het toezicht op de uitvoering van de toezeggingen van de Verklaring van Poznan. Dit orgaan wordt voorgezeten door het NRCP. Er zijn in Montenegro ook meerdere ngo's actief die de rechten en integratie van Roma verdedigen.

Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Montenegrijnse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Montenegro hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan aangenomen kan worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer worden afgeleid dat de Montenegrijnse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Hierbij kan gewezen worden op het feit dat de instelling van de Ombudsman optreedt als nationaal mechanisme voor de bescherming tegen discriminatie en dat er een Raad voor de Bescherming tegen Discriminatie, waarin ook vertegenwoordigers van de Roma zetelen, operationeel is. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Voor zover er uit objectieve informatie sprake kan zijn van meervoudige discriminatie en intersectionele discriminatie voor u en uw minderjarige kinderen omwille van het feit dat verschillende discriminatiecriteria gelijktijdig op elkaar zouden kunnen inwerken en onscheidbaar worden door de wisselwerking hiertussen, moet worden aangestipt dat uit uw verklaringen niet naar voren komt dat uw profiel een dermate grote kwetsbaarheid vertoont dat die gelijkgeschakeld kan worden met vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in

de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde dat u niet zou kunnen terugkeren naar Montenegro omdat u niets met het land te maken heeft, er sinds uw 7 jaar niet meer gewoond heeft, er geen herinneringen aan hebt en er voor zover u zich herinnert geen familie meer hebt wonen, alsook dat u uw kinderen stabiliteit wenst te geven (CGVS, p. 3 en 6). Uw partner stelde verder dat jullie er geen huis hebben (CGVS partner, p. 9). Er dient op gewezen te worden dat zulks op zichzelf vreemd is aan de vluchtelingenconventie en de definitie van subsidiaire bescherming. Hoe dan ook blijkt uit de verklaringen van uw partner dat zijn familie er nog steeds woonachtig is. Zijn beide ouders, twee zussen en een broer – sommigen van hen zijn eveneens doof - wonen er in Kotor (CGVS partner, p. 4 tem. 6). In het licht van voorgaande kan er dan ook redelijkerwijze verwacht worden dat jullie kunnen steunen op een netwerk in het land. Wat betreft het gebruik van gebarentaal in Montenegro, kan er op gewezen worden dat u over voldoende capaciteiten beschikt om mits de hulp van familie en derden, zich de lokale gebarentaal eigen te maken. U bent bovendien reeds vertrouwd met de Roma gebarentaal en uw partner gaf aan dat hij tevens de oude Joegoslavische gebarentaal kan (CGVS, p. 4 en CGVS partner, p. 2). U en uw kinderen slaagden er de voorbije jaren trouwens ook in om de Frans-Belgische gebarentaal te leren. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat uit de op het CGVS beschikbare informatie blijkt dat er in Montenegro een onderwijssysteem voor kinderen bestaat met speciale onderwijsbehoeften, waaronder dove kinderen en dit in Kotor, om hen toe te leiden naar regulier inclusief onderwijs. Hoewel uw partner voorts aanhaalt dat mensen die doof zijn moeilijk werk vinden in Montenegro, blijkt eveneens uit zijn verklaringen dat hij alvorens naar Duitsland te gaan, er een jaar werk had. Ook zijn zus N., die eveneens doof is, werkt er (CGVS partner, p. 5, 6, 8). Dit alles moet u en uw familie in staat stellen zich voldoende te integreren in Montenegro en er een leven op te bouwen.”

Verzoekster volhardt in haar verklaringen en verwijst naar algemene landeninformatie in dit verband doch brengt ze allerminst concrete elementen bij die een ander licht kunnen werpen op bovenstaande correcte weigeringsmotieven, waaruit blijkt dat er geen systematische discriminatie heerst van Roma in Montenegro. Daarnaast brengt verzoekster ook geenszins dienstige elementen bij waaruit geconcludeerd kan worden dat zij een dermate grote kwetsbaarheid heeft waardoor zij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag of dat zij bij een terugkeer naar Montenegro een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

6. De Raad meent dat de door verzoekster neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

7. Uit niets blijkt dat er heden in Montenegro een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

8. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Montenegro, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 24 april 2026 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster verwijst naar haar verzoekschrift en de daarin ontwikkelde argumentatie dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar kwetsbaar profiel. Zij is van Roma-origine, heeft minderjarige kinderen en kan in haar land van herkomst niet rekenen op ondersteuning door een netwerk. Deze elementen hadden cumulatief moeten worden getoetst en het gegeven dat Montenegro figureert op de lijst van veilige landen van herkomst ontslaat verweerder niet van zijn onderzoeksplicht in deze. Los daarvan is ook verzoeksters mogelijke staatloosheid onvoldoende onderzocht. Zij besluit dat in de bestreden beslissing en voormelde beschikking de reële mogelijkheden tot bescherming in haar land van herkomst onvoldoende werden onderzocht.”

5.1. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster op 17 februari 2026 een vraag tot horen heeft ingediend met een schriftelijke toelichting.

De Raad benadrukt dat een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet uitsluitend tot doel heeft mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092).

Een verzoek tot horen dient niet om het verzoekschrift uit te breiden, en kan derhalve niet als dusdanig worden gebruikt. Evenmin biedt een verzoek tot horen de mogelijkheid nieuwe middelen, argumenten of informatie aan te voeren. Dit verzoek mag zodoende niet worden beschouwd als een bijkomende memorie. Andere in de vraag tot horen neergeschreven opmerkingen en argumenten dan de loutere vraag om naar aanleiding van de beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet te worden gehoord op zitting, zijn om die reden niet dienstig, nuttig of ontvankelijk.

In voormelde vraag tot horen verzoekt verzoekster niet slechts om te worden gehoord, maar geeft zij eveneens een verdere toelichting. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde toelichting geen rekening worden gehouden.

5.2. Verzoekster brengt, met voormeld betoog ter zitting, geen concrete en dienstige elementen aan die afbreuk doen aan de gronden van de beschikking van 3 februari 2026.

Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke gronden in de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoekster laat dit geheel na. Door louter en alleen eerder aangehaalde elementen en argumenten te herhalen en voorts algemene opmerkingen te formuleren zonder deze concreet op de gronden van de beschikking te betrekken, blijft zij hiertoe immers manifest in gebreke. Verzoekster blijkt niet specifiek of concreet een motief van de beschikking te bekritisieren. Bijgevolg brengt zij geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Waar verzoekster aanvoert dat haar mogelijke staatloosheid onvoldoende werd onderzocht, betreft dit een element waarmee al terdege rekening werd gehouden, zoals geduid in punt 4 van de voormelde beschikking. Verzoekster laat na concrete elementen aan te brengen die hierop een ander licht kunnen werpen.

Waar verzoekster wijst op haar kwetsbaar profiel, waarbij ze wijst op haar Roma-origine, herhaalt dat ze minderjarige kinderen heeft en in haar land van herkomst Montenegro niet op ondersteuning door een netwerk kan rekenen, stelt de Raad eveneens vast dat hiermee rekening wordt gehouden en op ingegaan in punt 5 van de beschikking, maar dat verzoekster geheel nalaat elementen bij te brengen die hierover anders doen oordelen. In weerwil van wat verzoekster, zeer algemeen wijzend op de onderzoeksplicht, voorhoudt, worden de elementen die zij heeft ingeroepen in het kader van haar beschermingsverzoek wel degelijk onderzocht. Zo wordt in de bestreden beslissing met betrekking tot de voorgelegde cumulatieve elementen terdege vastgesteld: *“Voor zover er uit objectieve informatie sprake kan zijn van meervoudige discriminatie en intersectionele discriminatie voor u en uw minderjarige kinderen omwille van het feit dat verschillende discriminatiecriteria gelijktijdig op elkaar zouden kunnen inwerken en onscheidbaar worden door de wisselwerking hiertussen, moet worden aangestipt dat uit uw verklaringen niet naar voren komt dat uw profiel*

een dermate grote kwetsbaarheid vertoont dat die gelijkgeschakeld kan worden met vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.”

Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die hierover anders doen denken en toont het tegendeel niet aan.

Aangezien verzoekster niet aantoont dat zij ten aanzien van Montenegro een gegronde vrees voor vervolging koestert of bij terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, is een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst irrelevant.

6. Verzoekster brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, in deze stand van zaken geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan wat in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van herkomst, Montenegro, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,

kamervoorzitter

T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO